

Seria una burla petonejar el Crucificat mentre vivim indiferents a tot sofriment. Diumenge XXXIV de durant l'any

Dv, 21/11/2014 per Josep Lluell
[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

Diumenge XXXIV de durant l'any. Cicle A. Crist Rei
Barcelona 23 de novembre de 2014

Els cristians hem atribuït al crucificat diversos noms:

- redemptor
- salvador
- llibertador
- rei.

Podem apropar-nos a Ell agraïts perquè ens ha rescatat de la perdició.

Podem contemplar-lo commoguts perquè ningú ens ha estimat com Ell.

Podem abraçar-nos a Ell per trobar forces enmig dels nostres sofriments i penes.

Però entre els primers cristians se l'anomenava també màrtir, és a dir: testimoni.

Un escrit redactat cap a l'any 95, l'Apocalipsi, veu en el Crucificat el màrtir fidel, el testimoni fidel.

Des de la creu, Jesús se'ns presenta com el testimoni fidel d'una manera d'entendre i de viure l'existència plenament identificat amb els últims, els sense vot i sense veu.

Es va identificar tant amb les víctimes innocents que va acabar la vida com elles, assassinat.

Jesús havia anat massa enllà en parlar de Déu i de la seva justícia. Les seves paraules molestaven.

Ni l'Imperi Romà ni el Temple de Jerusalem amb les seves autoritats religioses no podien consentir-ho.

Era del tot necessari eliminar-lo.

Entre els pobres de Galilea es vivia aquesta convicció:

- ha mort per nosaltres
- per defensar-nos fins al final
- ha mort per atrevir-se a parlar de Déu com a defensor dels últims.

En mirar el Crucificat, hauríem de recordar instintivament el dolor i la humiliació de tantes víctimes desconegudes i anònimes que al llarg de la història

- han sofert
- sofreixen
- i sofriran oblidades per gairebé tothom.

Seria una burla petonejar el Crucificat, invocar-lo o adorar-lo com a Rei mentre vivim indiferents a tot sofriment que no sigui el nostre.

El Crucificat està desapareixent de les nostres llars i de les nostres institucions. Però els crucificats del món sencer segueixen aquí. Ho podem veure cada dia en qualsevol tele diari.

Hem d'aprendre a venerar el Crucificat no en una petita creu de fusta, de plata o d'or, sinó

-en les víctimes innocents de la fam i de les guerres

-en les dones assassinades per les seves parelles
-en els que moren ofegats en enfonsar-se i naufragar les seves pasteres.
Etcètera, etcètera...

Confessar el Crucificat com a Rei no és únicament fer grans professions de fe.
Quina és la millor manera d'acceptar-lo com a Senyor?
És imitar-lo, vivint més identificats amb els que pateixen injustament.